

Φλώρα Βορδώνη

Ἡ νεαρά ἡθοποιὸς τῶν «Ὀλυμπίων».

εἰς ὅλα του τὰ διανοήματα, τόσην εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα καρδίας.

Ὅλα τὰ πράγματα τελειώνουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἀσχημα καὶ τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα. Ἡ σπουδαιότητα τοῦ ἀντροπλοίου μετὰ τὴν βραχνὴν φωνὴν τῆς ἔθεσε τέρας εἰς τὴν τελευταίαν συνομιλίαν των. Ἡ Κα Σουδελεῖ ἠγέρθη καὶ μετὰ τὸ ἑλαφρὸν καὶ χαρίεν βάδισμα τῆς ἔκαμε τὸν γυρὸν τῆς αἰθούσης ἀποχωρεῖν ὅλους καὶ ὅλους. Ἐπειτα ἔλαβε τὸν βραχιόνα τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ διηρμήνευσε πρὸς τὴν προκυρίαν, ἐνῶ ὁ Κος Μαρίνης καὶ τινες ἄλλοι ἀκόμη κύριοι, μὴ φοβούμενοι τὴν δριμύτην νυκτερινὴν δρόσον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, τὴν συνώδευσαν μέχρι τοῦ ἀντροπλοίου.

II

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Ἄννα συνηγάθησαν.

Ὁ Κος Μαρίνης τῇ παρουσίᾳ τὴν σύζυγόν του χονδρὴν καὶ ξανθὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις εἰς τὰ δεκάοκτώ τῆς ἔτη, ὅτε τὴν ἐγνώρισε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη ὁ Λεάνδρος ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ξανθὰ, εὐσωμα καὶ γελαστά πλάσματα τὰ πλήρη ζωῆς καὶ ὑγείας, τὰ ὅποια ὁμοῦς ταχέως μετὰ τὴν ἀπουσίαν των παιδιῶν μετατρέπονται εἰς εὐτραχεῖς παρμηχάνες καὶ ἀγαθὰς νοικοκυράς.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ των δύο γυναικῶν ἦτο καταπληκτικὴ. Δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ τὸν Κον Μαρίνην καὶ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν εὐπαθεῖ φύσιν τοῦ ἀνάλογα ψυχικὰ συναισθήματα. Καὶ ἐνῶ ἠγάπα πάντοτε μετὰ ἡρεμίας καὶ εὐγνώμονα ἀγάπην τὴν μητέρα των τέκνων του καὶ τὸν ἄγγελον πιστὸν φύλακα τοῦ οἴκου του καὶ τῆς προσωπικῆς του εὐμαρείας, σφοδρῶς ἀκαταμάχητος κλίσις τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν λεπτοφυῆ γυναῖκα τὴν ὁποίαν—φου!—πολύ ἀργὰ συνήντα εἰς

τὴν ζωὴν του, καὶ ἥτις ἐνεσάρκωνε ἐν αὐτῇ τὸν ἰδανικὸν τύπον τῆς γυναικὸς ἥτις τῷ ἡρώεει καὶ ἥτις τῷ ὁμοίᾳζε τόσον πολὺ ὥς πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχε κοινὰ τόσα ἰδεώδη καὶ τόσην ὁμοιότητα ψυχῆς.

Ἡ Κα Σουδελεῖ κατῴκει μόνῃ μετὰ τῆς γριᾶς καὶ παραλύτου μητρός τῆς. Ὁ υἱὸς τῆς εἶχεν εἰσελθεῖ ἐσθῆτος ὡς μαθητῆς εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῶν Ἑβελπίδων.

Ἐἶχε τώρα πολλὰς ὥρας μονώσεως καὶ ἐλευθερίας ἡ Ἄννα, καὶ τὸ ζεῦγος Μαρίνης, —ἰδίως δὲ ὁ Λεάνδρος—εἶχον καταλάβει αὐτὰς μικρὸν κατὰ μικρὸν, πότε μετὰ περιπάτους ἢ ἐκδρομῶν, καὶ ἐπισκέψεις εἰς τὰ Μουσεία.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο μοιραίως ἀναπόφευκτον νὰ συμβῇ, ἐπῆλθε: Φιλία, ἐκτίμησις: ὅλα αὐτὰ κατέληξαν εἰς βαθὺν ἔρωτα μεταξὺ τῆς Ἄννης καὶ τοῦ Κου Μαρίνης.

Ἡ Κα Σουδελεῖ μετὰ ἀτυχὲ γάμον ἀπὸ τὸν ὅποιον τὴν ἀπῆλλαξεν ἡ χρεῖα, εἶχεν ἐντελῶς ἀρροισθῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ εἰς τὴν μουσικὴν. Μετὰ τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ πρώτου γάμου τῆς, αἱ δύο αὐταὶ ἀδυναμίαι τῇ ἤρουν καὶ ἡ καρδίᾳ τῆς εἶχε μείνει κλειστὴ καὶ ἀδιάφορος εἰς κάθε ἄλλο αἶσθημα.

Κατὰ τὰ μακρὰ δαίλινα τοῦ χειμῶνος, ὁ Κος Μαρίνης ἤρχετο καὶ ἡ Ἄννα ἔχλειε τὴν θύραν τῆς εἰς πάντα ἄλλον ἐπισκέπτην.

Τὸ σαλονάκι τῆς τὸ κομψὸν μετὰ τὰ ὡχροπράσινα ἐπιπλα ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου κατεῖχε τὴν τιμητικὴν θέσιν τὸ πιάνο, τοῦς ἐφάνετο ὁλόκληρος Παράδεισος. Ὁ Λεάνδρος συνειθίζε νὰ φέρῃ μαζί του δέσμας καὶ σωροὺς βιβλίων ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς ἐποχῆς. Ἡ Ἄννα τὰ ἐποθεύετο μόνῃ τῆς εἰς τὰ ἀνθοδοχεῖα καὶ ἔπειτα ἐκάλυπτο εἰς τὸ πιάνο καὶ ἐπαίζεν. Ἐπαίζεν ἐνῶ ὁ Κος Μαρίνης ἐξηπλύνετο κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ δερμάτος λευκῆς ἀκουσθῶν καὶ ἤκουεν ἀπλήστως καὶ ἐρεθίστατο ἀπὸ τοῦς γλυκεῖς ἤχους καὶ τὴν χαρίζεσσαν καὶ γοητευτικὴν γυναῖκα μετὰ τὰ προῶνως λευκανθέντα μαλλιά, τὸ δροσερὸν πρόσωπον καὶ τὴν ἐρμνευσμένην φροσύνην.

Ἦτο ἔρωας αὐτὰς, ἦτο πάθος ἢ τρέλλα ἢ σπασίνα συνάντησις δύο ὁμοίων ψυχῶν:

Ὅταν ἡ Ἄννα ἐστρέφετο καὶ εἶδελε τὸ Λεάνδρον γλωμώτερον ὥσως ἀκόμη, μετὰ τὸ εὐρὺ μέτωπον καὶ τὰ μαγικά μαῦρα μάτια, σχεδὸν ἐν ἐκστάσει, ἦτο τόσον εὐτυχὴς, ὥστε ἐσκέπτετο πῶς ἦτο δυνατόν, τώρα μετὰ τὰ λευκίζοντα μαλλιά τῆς νὰ εὕρῃ τόσην ἀγάπην καὶ θαυμασμόν, τόσον ἔρωτα σφοδρὸν καὶ τόσην χαρὰν ἐν τῇ ζωῇ:

Καὶ ὁ κίρρος παρήρχετο. Οἱ μενεξέδες ἀντικατέστησαν τοὺς ναρκίστους, ἤλθεν ἡ πασχάλιά, τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ γιαστεριά, οἱ κρίνοι καὶ οἱ ὑάκινθοι. Ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ ἔτους περιέλουσαν μετὰ τὸ ἄρωμα των τοὺς δύο εὐτυχεῖς, ἐστόλιναν τὸ μικρὸν σαλονάκι καὶ παρήλθον χωρὶς τίποτε νὰ μεταβληθῇ μεταξὺ των δύο ἐρωτευμένων. Ἡ μέθῃ ἐξηκολούθει.

III

Ἐνα δαίλιον ἡ Ἄννα μετέβη παρὰ τῇ Κυρίᾳ Μαρίνῃ. Ὁ ὑπηρετῆς τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λεάνδρου καὶ μετέβη νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν του.

Ὁ κύριος Μαρίνης ἦτο μόνος πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἔγραφε μετὰ τόσῃς προσοχῆς, ὥστε δὲν ἀντε-